

З Гомером довго ти пробув на самоті,  
Чекали довгі ми години,  
І, світлий, виніс ти скрижалі нам святі,  
Зійшовши в діл із верховини.  
І що ж? Знайшов ти нас в пустелі під шатром,  
Де буйний ми танок водили  
В безумстві бенкету, вклоняючись чолом  
Кумиру, що самі створили.  
Великий сором нас і жах тоді поймав.  
В пориві гніву і печалі,  
Пророче, ти дітей заблуканих прокляв,  
Розбив святі свої скрижалі?  
Ні, нас ти не прокляв. Ти любиш з висоти  
Зіходить в тіняві долини,  
Ти любиш грім небес, але зичливо ти  
І бренькіт слухаєш бджолиний.  
От справжній де поет! Душею тужить він  
На пишних іграх Мельпомени,  
Та пильно слухає і вільний передзвін  
Базаром любленої сцени.  
То кличе Рим його, то гордий Іліон,  
То древні скелі Оссіана,  
І враз легкий його помчати може сон  
У слід Бови чи Єруслана.